

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Tomáše Foltase a Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyň: **a) X., b) X., c) X.**, všechny zastoupeny Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 8. 2024, č. j. 28 Az 4/2024-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutími ze dne 5. 3. 2024 žalovaný podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastavil řízení žalobkyň o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Neshledal existenci žádných nových skutečností (či okolností), na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žadatelky byly po svém návratu do země původu vystaveny pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.

II.

[2] Žalobkyně podaly proti rozhodnutím žalovaného žaloby ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který je spojil a posléze zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Zdůraznil, že žádosti žalobkyň jsou již osmé v pořadí. Neobsahovaly však žádné skutečnosti, které by bylo možno považovat za nové ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný se rovněž na základě dostatečně aktualizovaných informací o zemi původu zabýval tím, zda nedošlo v průběhu doby k takové změně, jež by mohla odůvodňovat opětovné meritorní posouzení žádostí žalobkyň. Žádné riziko azylově relevantního důvodu pronásledování nebo vážné újmy neshledal. K tomu krajský soud připomněl ustálenou judikaturu týkající se situace kurdské menšiny v Turecku, z níž plyne, že kurdští příslušníci v Turecku (nejedná-li se o politicky aktivně činné osoby, resp. osoby zapojené do neúspěšného státního převratu v roce 2016)

nejsou na celém území Turecka běžně a závažně pronásledováni. Dodal, že netvrdily-li žalobkyně žádné nové skutečnosti, nebyl žalovaný povinen zkoumat přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do jejich soukromého nebo rodinného života.

III.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) podaly proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). V ní souhrnně namítaly, že žalovaný měl meritorně zkoumat změnu poměrů v zemi původu ve vztahu ke kurdskému etniku, k faktické praxi dodržování principu nediskriminace a k postavení žen v nesekularizované turecké společnosti. Dále se domáhaly posouzení zásahu do rodinného a soukromého života v souvislosti s tím, jak dlouho pobývají na území České republiky a jaké zde mají vazby. Navrhly zrušit rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Současně požádaly o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stěžovatelky vlastně nevysvětlují, proč by konkrétně v jejich případě měly být tvrzené obavy na takové úrovni, aby splňovaly podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl (eventuálně pro její nepřijatelnost), případně zamítl jako nedůvodnou.

IV.

[5] Stěžovatelky podaly nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uváděly obecné informace o možném pronásledování politicky aktivních Kurdů v Turecku a o diskriminaci tohoto etnika, dne 26. 2. 2024. Na věc se proto užije zákon o azylu ve znění účinném od 1. 7. 2023.

[6] Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu ve znění od 1. 7. 2023 se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí *třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou a všechny žádosti následující po ní za podmínky, že v řízení ve věci mezinárodní ochrany o*

- 1. kterékoli předcházející žádosti bylo rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje nebo se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná,*
- 2. druhé žádosti bylo vydáno rozhodnutí podle § 15, 15a, 17 nebo 17a, nebo*
- 3. druhé žádosti bylo řízení zastaveno podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. a) nebo e).*

[7] Podle § 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu ve znění od 1. 7. 2023 je kasační stížnost nepřipustná *v případě další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*

[8] Ze správního spisu kasační soud ověřil, že azylová historie stěžovatelek se line již od roku 2007. Poprvé o udělení mezinárodní ochrany požádaly po příjezdu do České republiky, rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 3. 2007 jim nebyla udělena. V tomto řízení žalovaný věcně posoudil žádosti stěžovatelek o udělení mezinárodní ochrany. Všechna následující řízení o dalších (šesti) žádostech stěžovatelek byla zastavena podle § 25 písm. i)

pokračování

zákona o azylu z důvodu podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona, rozhodnutí žalovaného obstála i před správními soudy. Naposledy byla řízení o jejich žádostech zastavena rozhodnutími žalovaného ze dne 9. 12. 2022. Nynější (v pořadí osmá) žádost o udělení mezinárodní ochrany je tedy *další opakovanou žádostí* ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) bodu 3 zákona o azylu ve znění od 1. 7. 2023.

[9] Protože podle § 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu je kasační stížnost v takovém případě nepřipustná, Nejvyšší správní soud ji proto odmítl.

[10] Pro úplnost soud dodává, že na závěru o nepřipustnosti kasační stížnosti nic nemění ani nesprávné poučení krajského soudu. Je-li nepřipustnost kasační stížnosti dána zákonem, nemůže ji založit „pouhé“ nesprávné poučení krajského soudu (srov. již usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004-36, č. 737/2006 Sb. NSS).

[11] Závěrem soud dodává, že nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku. Je-li kasační stížnost nepřipustná, není ani prostor pro úvahy, že by nepřipustné kasační stížnosti měl být odkladný účinek přiznán (shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2021, č. j. 6 Azs 282/2021-38, bod 9, či ze dne 23. 3. 2022, č. j. 7 Azs 27/2022-28, bod 8).

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu